

Laivas

1977 M. Nr. 7

Liepa — July

TURINYS

Ryšys su Dievu — Kun. Juozas Prunskis	1
Pasauliečių apaštalavimas:	
Paiškinimo žodis — J. Vaškas, MIC	3
Dekretas apie pasauliečių apaštalavimą. Pirmas skyrius	4
Kunigystė — pašvęstoji tarnyba — Kun. dr. Stasys Žilys	7
Maldos apaštalavimo intencija	11
Išėivijos vyskupų laiškas Šv. Kazimiero kolegijos reikalui	12
Du dvasinių būtybių pasauliai — A. Diėmedis	14
Žmonija Fatimos šviesoje — Kun. A. Steigvilas	17
Marijonų bendradarbių seimas — V. Rimšelis, MIC	17
J. E. Vysk. V. Brizgio 50 metų kunigystės sukakties minėjimas — V. Rimšelis, MIC	18
Iš religinio gyvenimo	20

Šio Laivo numerio viršelį puošia Pažaislio Dievo Motina, nupiešta Seselės Mercedes.

L a i v a s

Religinio ir tautinio gyvenimo mėnesinis žurnalas. Eina 53-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius Kun. J. Vaškas, MIC

LAIVAS (THE SHIP). Published monthly at 4545 W. 63 Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B.V.M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada. Foreign \$5.00 yearly; 50¢ a copy. Editor: J. Vaskas, MIC

RYŠYS SU DIEVU

Kun. Juozas Prunskis

Švento gyvenimo lietuvis — arkiv. Jurgis Matulaitis — savo užrašuose yra pasakęs giliai visiems įsidėmėtinus žodžius:

— Viešpatie, suteik man tą malonę taip visus ryšius mane prie žemės rišančius su-traukti, taip nuo visų šios žemės neikniekių atsisakyti, taip nuo visokių žemiškų norų, geismų, siekimų, užmanymų išsilaisvinti, kad drąsiai galėčiau tarti: nieko daugiau čia nebijau ant žemės, kaip tik Tavęs, mano Viešpatie, mano Dieve ir Sutvėrėjau, kaip tik to, kad Tau mažiau įtikčiau, negu galėčiau, kad mažiau... Tavo garbei padaryčiau, negu mano jėgos, Tavo malonės paremiamos, išneštų.

Tai didžio šventojo pasiryžimas ir malda. Gal neįstengsime į tokias aukštumas pakilti, tačiau visiems yra reikalas dažniau savo mintį, savo širdį pakelti aukštesnių idealų linkui, iškilti aukščiau žemės debesų, kur amžinybės saulė taip gausiai savo spin-tosios šventės neišklausęs šv. Mišių.

Durantės išpažintis

Teatre, televizijoje, filmuose tiek kartų matytas pagarsėjęs James Francis Durante prisipažįsta, kad jis kiekvieną dieną pradeda malda. Jis nešioja apyrankę su kryželiu ir niekada nepraleidžia sekmadienio ar įsakytosios šventės neišklausęs šv. Mišių.

Kartą Durante dirbo Copacabana teatre New Yorke ir gyveno viešbutyje. Jis nusprendė pasišaukti teatralų bičiulį kun. Bob Perellą, kad išklaustų jo išpažinties. Kunigas atėjo į jo kambarius viešbutyje. Tuo metu Durante kalbėjo telefonu. Svetin-gas Durantės bendrininkas Fatso Marco pasiūlė kunigui atgaivai ką nors išgerti ir išėjo paruošti. Tuo metu Durante užbaigė kalbėti telefonu ir jiedu su kunigu nuėjo

nuošaliau į aktoriaus miegamąjį, kad šis galėtų atlikti išpažintį. Durante atsiklaupęs šalia kunigo, laikydamas maldaknygę rankose, ir pradėjo išpažintį. Staiga atsidarė durys ir įpuolė Marco, nešinas gėrimais. Durante jį sulaikė, tardamas: „Na, koks gi tu kvaišas esi, argi nematai, kad aš atlieku išpažintį!“.

Marco irgi buvo nepėsčias ir pratarė:

— Tai ką, jeigu tu turi problemų, tai kunigas dėl to turi kentėti troškuli?!

Pašventinto automobilio nelaimė

Tas kunigas Bob Perella buvo pasiskyręs apaštalausti tarp teatro, pramogų vietų žmonių. Kartą Danny Stradella, savininkas vadinamo Danny's Hideway, pakvietė jį pašventinti jo naują automobilį Eldorado. Jis kalbėjo kunigui: „Negaliu nei pagalvoti, kad išvažiuočiau savo naujuoju Cadilaku į nešvarias didmiesčio gatves, jei pirma ant jo nepalietumei tyro šventojo Vandens.“ Kunigas automobilį palaimino ir jiedu abudu smagūs išvažiavo pirmai kelionei.

Praslinko pora savaitę. Kunigą pašaukė to Danny tarnautojas, kalbėdamas:

— Ar girdėjai, Padre. Tas Danny automobilis sudaužytas. Kažkoks girtuoklis savo mašina trenkė į jį, kai Cadilakas stovėjo. . .

— O aš tą automobilį tik pašventinau, — kalbėjo kunigas. — Žinoma, savo palaiminimu aš nedaviau garantijų. . . Ką dabar paakys Danny, pamatęs mane?

Tą patį vakarą kunigas nužygiavo pas Danny. Vos kunigą pamatęs, Danny prbilo su dėkingumu:

— Ačiū Dievui, kad Jūs palaiminot mano automobilį. Jeigu nebūtumėi

laiminęs, gal aš jau nebekalbėčiau su Jumis
— nebebūčiau tarp gyvųjų. . .

Kai kūrė filmą „Dešimts Dievo įsakymų“

Filmų kūrėjas Cecil B. DeMille buvo giliai religingas žmogus. Jo didžiausias troškimas ir užmojis — sukurti Dešimties Dievo įsakymų filmą. Jis nuoširdžiai meldėsi, kad jam pavyktų filmą užbaigti pirma, negu Dievulis pasišauks.

Bekuriant filmą, kartą jam reikėjo užkopti kopėčiomis viršum 103 pėdų aukščio vartų. Žmogui, kuris jau tada turėjo 75 m. amžiaus, tai buvo įtampos reikalaujantis uždavinys. Tačiau jis užkopė ir jautėsi smagų pasididžiavimą, kad dar pajėgė tai padaryti.

Staiga sunkūs skausmai suspaudė jo krūtinės vidurį. Jis susvyravo ir veidas lyg pažaliavo. DeMille paslinko. Skausmai buvo didžiausi, kokius jam kada buvo tekę pajusti. Momentui jis net negalėjo alsuoti. Tūkstančiai žmonių apačioje žiūrėjo didžiai susirūpinę.

Pagelbininkas norėjo jam padėti, bet jis pats ėmė slinkti kopėčiomis žemyn. Jį perspėjo, kad negali lipti. „Tai ką, ar aš skrisiu“, subumbėjo DeMille ir atsargiai, melsdamasis leidosi žemyn. Nulipęs jis atsisėdo susmukęs. Bet gana greit atsigavo ir išgirdo gydytoją sakant, kad jis privalo nutraukti filmo kūrimą. Tačiau jis griežtai atsisakė nutraukti tą savo pagrindinę gyvenimo svajonę.

Vakarui DeMille buvo nugabentas į jo miegamąjį, kur jis vėl meldėsi kaip niekada anksčiau. Kažkaip tas pasitikėjimas Dievu sutelkė jo jėgas. Ry tą žmona jį paėmė už rankos. Dabar jis jautėsi, kad jo maldos išklaustos. Ir jam pasisėkė užbaigti garsųjį Dešimties Dievo įsakymų filmą. Jo svajonės buvo išsipildžiusios.

Žinoma, tas didysis filmų kūrėjas širdies sutrikimo atvejuje, turėjo labiau paisyti savo sveikatos, bet jis nedarė klaidos daug melsdamasis, ir ryšys su Dievu jam atnešė tiek ryžto ir jėgos, kiek natūraliai net negalima buvo tikėtis.

JAV, krikščioniškos žmogaus laisvės apraiška. — Ses. Mercedes piešinys.

PASAULIEČIŲ

APAŠTALA VIMAS

Paaiškinimo žodis

Bažnyčios beveik 2,000 metų gyvenime yra įvykę 21 visuotinis (Ekumeninis) susirinkimas. Vėliausias, t.y. II Vatikano susirinkimas buvo pradėtas 1962 m. rugsėjo 11 d. ir baigtas 1965 m. gruodžio 8 d. Jame dalyvavo apie 2500 viso laisvojo pasaulio vyskupų, išskyrus gyvenančius už komunistų geležinės uždangos.

Susirinkimas suformulavo ir paskelbė 16 dokumentų: 4 konstitucijas, 9 dekretus ir 3 deklaracijas. Visi katalikai yra jų saistomi, privalo juos imti širdin ir gyvenime vykdyti, kaip savo išmintingos ir mylinčios motinos Bažnyčios potvarkius.

Deja, ne visi jos vaikai yra jai paklusnūs. Atsirado maištininkų, kurių tarpe yra ir nevienas lietuvis. Nuo vaikystės pripratę ir prisirišę prie senosios tvarkos ir daugiau vadovaudamiesi jausmais, negu tikėjimo apšviestu protu, maištininkai visai neklauso ir nesvarsto, ką Bažnyčia jiems kalba ir aiškina, bet duodasi vedžiojami visiškai nekompetingų, visa gerklę šaukiančių tariamų teologų.

Visi II Vatikano visuotinio susirinkimo 16 dokumentų yra gražiai ir tiksliai išversti

lietuviškai. Jų yra net du vertimai: abu tikslūs ir geri. Vienas yra Lietuvoje vertėjų kolektyvo verstas, 1968 m. Lietuvos vyskupų ordinarų kolegijos leistas ir Vilniaus „Vaizdo“ spaustuvėj spaustas, kitas yra prelato Vytauto Balčiūno ir Tėvo Antano Tamošaičio, SJ, verstas, 1967 m. „Krikščionis Gyvenime“ leistas ir So. Boston, Mass. Lietuvių Enciklopedijos spaustuvėj spaustas. Jų galima įsigyti Drauge, Darbininke ir Immaculata Press, Putnam, Conn.

Visiems Bažnyčios susirinkimo nutarimų kritikams arba jais nepatenkintiems patartina įsigyti vieną ar kitą šių dviejų vertimų, atidžiai ir pamaldžiai Bažnyčios nutarimus pastudijuoti nuo pradžios iki pabaigos ir, jeigu tada dar būtų kas neaišku, ramiai paprašyti kurio kompetentingo asmens smulkiau paaikškinti, kas neaišku.

Kadangi abejotina, ar atsirastų daug kritikų, kuriems rūpėtų pirma paskaityti autentiškai išverstus pačius Bažnyčios nutarimus prieš imantis juos kritikuoti, manome, kad būtų įdomu ir naudinga maloniems Laivo skaitytojams pasiskaityti jų bent vieną ar kitą glaudesnėje ir trumpesnėje formoje, apleidžiant didelę daugumą Šv. Rašto citatų, kuriomis nutarimai yra grindžiami. Tokiu būdu, paragavus bent vieno ar kito nutarimo pagrindinės minties, gali atsirasti noras pagrindiniau pasimaitinti Bažnyčios susirinkimo teikiamomis mintimis, jų pilnu ir autentišku lietuvišku vertimu.

J. Vaškas, MIC

Ką gi aš vargšas

Tau, Dieve, atiduosiu už tai,
ką esi man padaręs ir davęs?

Imsiu Tavo Sūnaus kryžių,

kuriį teikeis maloningai ant manęs uždėti,
ir nešiu jį.

Arkiv. Jurgis Matulaitis

Dekretas apie pasauliečių apaštalavimą

Pirmas skyrius

Pasauliečių pašaukimas apaštalausti

1. Įvadas

Šiame dekrete Susirinkimo Tėvai kalba tiesiog pasauliečiams, juos skatindami stiprinti Dievo tautos, t.y. **visų krikščionių** apaštalavimą pasaulyje. Krikšto sakramentu visi krikščionys yra pašaukti bendradarbiauti Bažnyčios misijoje ir bendradarbiavimas yra būtinas. Šv. Raštas aiškiai nurodo pirmųjų krikščionių savaimingos ir uolios veiklos vaisius Bažnyčios pradžioje.

Mūsų laikais reikia ne menkesnio uolumo, o pasauliečių apaštalavimo dar platesnio ir gilesnio, negu seniau. To reikalauja augantis žmonių skaičius, mokslo ir technikos pažanga ir glaudesni žmonių santykiai. Tik pasauliečiai yra paruošti šių sričių daugumoje dirbti. Naujai išskylančios problemos reikalauja šių paruoštų pasauliečių patirties ir ypatingų gabumų joms išrišti. Jų apaštalavimas yra būtinas dėl nutolimo daugelyje gyvenimo sričių nuo moralinės ir religinės tvarkos, kas sukelia krikščioniškajam gyvenimui daug pavojų.

Dėl to, kad šiose sąlygose pasauliečių apaštalavimas yra būtinas, Šv. Dvasios veikimas jų tarpe vis labiau ir labiau juos daro sąmoningai atsakingus ir visur juos skatina Kristaus ir Bažnyčios tarnybai.

Šis dekretas nušviečia pasauliečių apaštalavimo prigimtį, savybes ir įvairumą, skelbia pagrindinius jo principus ir pateikia sėkmingam apaštalavimui sielovadinių nuorodų.

Pasauliečių dalyvavimas Bažnyčios misijoje

Kristus Bažnyčią įsteigė savo karalystei skleisti pasaulyje, visiems žmonėms išganyti ir tuo būdu visam pasauliui nukreipti į save.

Visas šiam tikslui siekti veikimas yra vadinamas apaštalavimu, ir kiekvienas krikščionis yra pašauktas suvaidinti jame vaidmenį, nes būti krikščioniu taip pat reiškia būti apaštalu. Visos žmogaus kūno dalys turi savo skirtą uždavinį ir gyvenimą. Tas pat sakytina ir dėl Kristaus mistinio kūno, Bažnyčios. „Iš jo (Kristaus) visas kūnas (Bažnyčia), suderintas ir stipriai sujungtas įvairiais ryšiais, savaip veikiant kiekvienai daliai, auga ir save patį stato meilėje“ (Ef 4:16). Tikrovėje šio kūno nariai yra taip glaudžiai savo tarpe susiję, kad tie, kurie neprisideda prie jo ugdymo, yra nenaudingi nei sau, nei Bažnyčiai.

Bažnyčia teturi vieną misiją, bet daug būdų ją pasidalyti. Savo apaštalus ir jų įpėdinius (vyskopus) Kristus įpareigojo mokyti, pašventinti ir valdyti. Tačiau ir pasauliečiai dalyvauja tam tikra prasme Kristaus kaip pranašo, kunigo ir karaliaus pareigose. Todėl ir jie turi savo atitinkamus vaidmenis suvaidinti bendroje Dievo tautos misijoje Bažnyčioje ir pasaulyje.

Jų uždavinys yra pagelbėti visiems žmonėms tapti šventais, persunkiant ir tobulinant Kristaus dvasia visą pasaulį. Ne kur kitur, bet tik pasaulio kūryje pasauliečiai turi būti apaštalais. Degdami Kristaus dvasia, jie visur turi jam liudyti ir vesti žmones prie išganymo.

Pasauliečių apaštalavimo pagrindas

Pasauliečių teisė ir pareiga apaštalausti yra pagrįsta jų vienybe su Kristumi, jo mistinio kūno galva. Pats Kristus šią pareigą jiems uždėjo, krikštu juos padarydamas savo kūno nariais ir sutvirtinimo sakramen-

Švenčiausioji Trejybė. Nežinomo Lietuvos kaimo skulptoriaus kūrinys, Kražiuose, Raseinių apskr.

tu juos įgalindamas ir sustiprindamas jam liudyti. Šiais sakramentais jie tampa karališka kunigyste ir šventa tauta, galinčia visus avo darbus, kaip meilės auką, Dievui aukoti ir liudyti Kristui visame pasaulyje. Šio apaštalavimo siela yra meilė, kurią sakramentai, ypač Šv. Komunija, nuolat gaivina ir ugdo.

Ne kas kita, kaip tik meilė turi įkvėpti tikinčiuosius plėsti Dievo karalystę žemėje ir vesti visus žmones į amžinąjį gyvenimą. „Amžinasis gyvenimas — tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą ir tavo siųstąjį Jėzų — Mesiją“ (Jn 17:3). Todėl visi krikščionys privalo skleisti šią žinią kuo plačiausiai pasaulyje ir rūpintis, kad ji būtų visų žinoma ir priimta.

Šiais sakramentais ir tikėjimo, vilties ir meilės dorybėmis, kurias Šv. Dvasia žadina savo tikinčiuosiuose, ji palaiko ir ugdo Dievo tautos dvasinę gyvybę. Ji taipgi jiems teikia apaštalavimui reikalingų ypatingų dovanų, kad galėtų su kitais dalytis tuo, ką patys yra iš Dievo gavę, ugdydami tokiu būdu Kristaus mistinį kūną, Bažnyčią. „Vėjas pučia, kur nori; jo ošimą girdi, bet nežinai, iš kur ateina ir kurlink nueina. Taip esti ir su kiekvienu, kuris gimė iš Dvasios“ (Jn 3:8). Todėl visi krikščionys turi teisę ir pareigą laisvai šiomis dovanomis naudotis. Tedaro jie tai, bendradarbiaudami su kitais, ypač su savo kunigais, kurių pareiga yra šių talentų nevaržyti, bet rūpintis, kad jie būtų tinkamai naudojami.

Pasauliečių apaštalavimo vaisingumas

Dievas Tėvas siuntė savo Sūnų į pasaulį būti visos Bažnyčios misijos pradžia ir versmė. Todėl apaštalavimo pasisekimas priklauso nuo pasauliečio vienybės su Kristumi. „Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15:5). Negalima svarstyti šios su Kristumi vienybės, Bažnyčios, ypač jos liturgijos, gyvybe gaivinamos, atskirai nuo eilinių kasdienos pareigų. Jeigu pasauliečiai šias Dievo jiems

pavestas pareigas atliks gerai, jų vienybė su Kristumi stiprės ir augs. Šeimos rūpesčiai ir kasdieninio gyvenimo problemos visos turtina kasdieninį pasauliečių šventėjimą. „Visa, ką tik darytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu, per jį dėkodami Dievui Tėvui“ (Ko 13:17).

Šitaip gyventi negalima be tikėjimo, vilties ir meilės. Tik gyvendamas tikėjimu ir mąstydamas Dievo žodį, žmogus pajėgia matyti visuose įvykiuose Dievą ir jo planą; Kristų visuose žmonėse — artimuose ir svetimuose; teisingai vertinti laikinųjų dalykų reikšmę bei vertę savyje ir žmogaus amžinojo tikslo perspektyvoje. Kurie tiki Kristaus prisikėlimu, stipriai viliasi savo kaip Dievo vaiko likimu.

Jiems gyvenimas žemėje yra tik pasiruošimas amžinai garbei. Ja pasitikėdami ir turtų neslegiami, jie yra laisvi nesavanaudiškai veikti pasaulio gerovei ir Dievo karalystės platinimui. Meilė jiems įkvepia pasiaukoti visiems pagalbos reikalingiems žmonėms, ypač savo broliams krikščionims, ir traukti visus žmones prie Kristaus.

Ši iš Šv. Dvasios plaukianti meilė leidžia pasauliečiams savo gyvenime patirti palaiminimų dvasią. Sekdami neturtingu Kristumi, jie per daug nesirūpina įsigyti žemiškų turtų; sekdami nužemintuoju Kristumi, jie neieško tuščių garbių, bet stengiasi Dievui labiau patikti, negu žmonėms. „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi“ (Mt 16:24). Puoselėdami savitarpę krikščionišką draugystę, jie gyvena padėdami viens kitam visuose reikaluose.

Pasauliečių dvasinis gyvenimas turi būti pritaikytas prie jų gyvenimo sąlygų, žiūrint jų amžiaus, sveikatos, santuokos luomo ir šeimos, celibato ar našlystės, profesinės ar visuomeninės veiklos. Kiekviena gyvenimo padėtis neša savitą Dievo palaimą. Todėl tesirūpina pasauliečiai ugdyti savo atskirų gyvenimo padėčių sąlygas atitinkančias savybes ir talentus ir naudotis Šv. Dvasios teikiamomis dovanomis.

Kunigystė — pašvęstoji tarnyba

Kun. Dr. Stasys Žilys

Krikšto ir sutvirtinimo sakramentai palieka sieloje dvasinę neišdildomą žymę, charakterį, kurio esmė yra panašumas į Kristų, dalyvavimas jo galioje mokytis, pašventinti, vadovauti. Kunigystės sakramentas suteikia tos galios pilnatį, atbaigia sakramentinį charakterį.

Krikštas sujungia žmogų su Kristumi ir padaro Mistinio Kūno nariu. Sutvirtinimas sustiprina vienybę tarp nario ir kūno, o patį narį subrandina. Kunigystė iškelia žmones į Kristaus Kūno tarnus, kuriais pasinaudodamas Kristus regimai vykdo sakramentinį atpirkimą ir

visokeriopą Dievo pagarbinimą.

Apie Sutvirtinimą galima pasakyti, kad jis patobulina krikštą, tačiau negalima tvirtinti, kad kunigystė patobulintų sutvirtinimą. Kunigystė nėra viršūnė to augimo, kuris prasidėjo krikštu. Ji nestovi toje pačioje krikšto - sutvirtinimo linijoje. Kunigystės tikrovę reikia svarstyti atskirai — Kristaus kunigystės šviesoje.

Visos religijos turėjo ir turi kunigus, tik jų kilmė ir galia yra nevienoda. Pagoniškųjų religijų kunigas tarpininkauja tarp Dievo ir žmonių, tarp Dievo ir bendruomenės, atnašauja aukas, tvarko apiegas ir joms vadovauja. Jo kilmė yra žmogiška, nes kunigiškas pareigas jis prisiėmė savo valia arba bendruomenės prašomas, bet ne Dievo šaukiamas.

Senajo Įstatymo kunigai buvo Dievo pašaukti, bet ne kiekvienas atskirai, o paveldėjimo keliu. Nuo Mozės iki Kristaus eina nenutrūkstanti eilė kunigų, kurie tarnauja šventykloje ir atlieka kulto apeigas. Jie visi paveldėjo kunigystę iš savo tėvų ir protėvių, gimdami iš kunigų giminės.

Visai kitokia yra Kristaus kunigystė. Kristus "ne pats pasisavino vyriausiojo kunigo garbę", — kaip daro pagonių kunigai, — bet ją gavo iš Tėvo (plg Žyd 5, 5). Taip pat "visiems žinoma, kad mūsų Viešpats yra kilęs iš Judo", kurio giminė nebuvo kunigiška (plg Žyd 7, 14). Kristus yra kitoks kunigas, negu Senajo Įstatymo kunigai, "padarytas ne kūniško įsakymo įstatymu einant, bet nesiliaujančiosios gyvybės jėga. Juk apie jį liudijama: "Tu kunigas per amžius Melkisedeko būdu" (Žyd 7, 16-17). Šita nesiliaujančios

Pasauliečiai, priklausantieji Bažnyčios patvirtintam sambūriui ar institutui, ištikimai tesiduoda jo dvasiniam formavimui. Tegul jie aukštai vertina savo darbo mokėjimą, šeiminių ir pilietinių sąmoningumą bei kitas visuomeninio gyvenimo dorybes, kaip patikimybę, teisingumą dvasią, nuoširdumą, taktą, ištvermę, be kurių neįmanomas tikras krikščioniškas gyvenimas.

Tobulas šio dvasinio ir apaštališko gyvenimo pavyzdys yra Marija. Jos gyvenimas buvo, kaip visų kitų žmonių: pilnas šeiminių rūpesčių ir darbo. O vis dėlto ji visada buvo glaudžiausiai su Kristumi susijungusi ir ypatingu būdu jam bendradarbiavo jo atpirkimo darbe. Ji rūpinosi motinos meile savo Sūnaus broliais, dar tebekeliaujančiais žemės pavojuose ir nepriekliuose į palaimintąją tėviškę. Visi pasauliečiai turėtų patikėti savo gyvenimą ir apaštališką veiklą Marijai, apaštalų karalienei.

gyvybės jėga, padariusi Kristų vyriausiuoju Kunigū, atėjo per įsikūnijimą. Žmogiškoji Kristaus prigimtis, kuri tik viena gali tarpininkauti Dievui su žmonėmis ir eiti kunigiškas pareigas, buvo Dievo Sūnaus paimta sudaryti su jo dieviškąja prigimtimi vieną asmenį. Įsikūnijimo metu Šventoji Dvasia patepė Kristų amžinajai kunigystei.

Viena pagrindinių kunigo, kaip tarpininko tarp Dievo su žmogumi, pareigų yra atnašauti Dievui aukas. Pagonių aukos, jei jos nepažeidžia prigimtinių įstatymų, nors ir atnašaujamos klaidų prieblandoje, atrodo, teikia Dievui garbę, kaip ir kiekvienas veiksmas, kylas iš geros valios.

Izraelitų aukos buvo žymiai tobulesnės už pagoniškasias. Pats Dievas buvo pažadėjęs jas priimti, jei jos bus deramai atnašaujamos. Tačiau ir Senojo Testamento aukų vertė buvo ribota. Izraelitai šitai žinojo, todėl dažnai jas kartodavo, norėdami užsitikrinti nuolatinį Dievo prielankumą. Paprastomis dienomis Jeruzalės šventykloje būdavo aukojama rytą ir vakarą, o didesnių iškilnių metu aukų kraujas liedavosi be perstojo.

Kristus davė auką, kurios vienos užteko atpirkti visai žmonijai. Paaukodamas save ant kryžiaus, jis padėjo į teisingumo svarstyklių lėkštę savo žmogiškąją prigimtį, neatskiriamai sujungtą su dieviškuoju Asmeniu. Vienoje svarstyklių lėkštėje buvo visos žmonijos nuodėmės, o kitoje Dievo Žmogaus aukos nuopelnai, kurie atsverė visais laikais žmonijos padarytus Dievui įžeidimus. Išganytojui nereikia kartoti savo aukos, nes jis vienu kartu, mirdamas ant kryžiaus, "padarė pašventinamuosius tobulus per amžius" (Žyd 10, 14).

Kristaus kunigystė yra tobula ir vienintelė; jo tarpininkavimas yra amžinas ir pilnai veiksmingas. Jo aukos nuopelnai galingai atsveria žmonijos nuodėmių piktybę.

Kristaus Atstovai

Žmonių bendruomenėje yra priimta naudotis atstovais. Jei kas negali ar nenori kur nors pats dalyvauti, siunčia savo atstovą, kuris savo įgaliojimo ribose, atlieka tai, ką jo siuntėjas pats būtų turėjęs atlikti. Atstovui teikiama tokia pagarba, kokia priklauso tam, kurį jis atstovauja. Kas įžeidžia atstovą, įžeidžia patį atstovo siuntėją.

Kristui, kaip vieninteliui ir amžinajam kunigui, nereikia įpėdinių. Bet kaip jis eis kunigiškas pareigas žmonių tarpe, kai įžengs į dangų? Kaip jis galės vykdyti visais laikais ir visuose kraštuose darbus, kuriuos jis atliko savo laiku Palestinoje?

Kristus pasirinko, pasirenka ir pasirinks savo atstovus žmones, per kuriuos jis kalbėjo, kalba ir kalbės, ir veikė, veikia ir veiks. Evangelijos aprašo pirmųjų kunigų pašaukimą: užlipęs į kalną, Kristus "pašaukė pas save tuos, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas jį. Jis paskyrė dvyliką, kad jie būtų su juo ir kad juos siųstų sakyti pamokslų, ir davė jiems galios gydyti ligas ir išvarinėti velnius" (Mk 3, 13-15). Didžiojo Ketvirtadienio vakarą, prieš eidamas kentėti, jis pakonsekravo duoną ir vyną, ir įsakė apaštalams tai daryti tikinčiųjų tarpe. Kristui įžengus į dangų, tikintieji bursis apie apaštalus, kaip apaštalai būrėsi apie Kristų. Apaštalai laužys duoną, ją laimins, tars visagalius Kristaus žodžius, perkeis duoną ir vyną į Kristaus kūną ir kraują ir dalins juos žmonėms. Taip ir Kristui danguj esant, žmonių tarpe nesiliaus auka ir komunija. Apaštalams mirus, jų vietą užims vyskupai ir kunigai. Jie bus Kristaus įrankiai, jo atstovai iki laikų pabaigos.

Velykų dieną prisikėlęs Viešpats apsiereiškė apaštalams, kurie slėpėsi Paskutinės Vakariinės salėje, baikštūs ir susirūpinę. Kristus juos nuramino ir sakė: "Ramybė jums... Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu... Imkite

Marijonų bendradarbių seimo, įvykusio gegužės 22 d. sekmadienį vienuolyno patalpose prie „Draugo“ dalyviai. Jų tarpe svečias iš Romos kun. D. Petraitis, vicegenerolas. Aukštai dešinėje taip pat iš Romos svečias kun. B. Jakimowicz, generalinis tarėjas.

Nuotr. V. Rimšelio

Šventąją Dvasią. Kam nuodėmės atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos“ (Jo 20, 21-22). Reiškia, su Kristaus įžengimu į dangų neišnyks galimybė išsilaisvinti iš nuodėmės pančių. Bus apaštalai, kurie, gavę Šventąją Dvasią, galės atleisti žmonėms nuodėmes ar jas sulaikyti.

Savo viešojo gyvenimo metu Kristus vaikščiojo Palestinoje ir skelbė gerąją naujieną. Prieš įžengdamas į dangų, jis subūrė apie save apaštalus ir jiems įsakė: „Eikite tat ir mokykite visus, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs“ (Mt 28, 19-20).

Kristus pats pasirinko apaštalus. Reikėjo rasti būdą kaip pasirinkti tuos, kurie stovės apaštalų vietoj, šiems mirus. Apaštalų įpėdinių Kristus nebegalės pasirinkti regimu būdu, nes jau seniai bus įžengęs į dangų. Kristaus pasiuntinybės tęsėjus apaštalai pasirinks patys, žiūrėdami jų tinkamumo. Kunigystei juos paskirs pats Kristus savo įsteigtu

šventimų sakramentu. Tai taip Kristus parinko ir pašventino savo įpėdinius vyskopus ir kunigus, šie vėl savo ruožtu parenka sau įpėdinius. Kristaus atstovų grandis nenutrūkdamą ilgėja, trunka per amžius, nešdama žmonėms išganymą.

Kristus norėjo savo veikimą pratęsti arba, geriau pasakius, jį sudabartinėti, kad kiekvienas žmogus visada galėtų juo pasinaudoti. Ir šiandien, kaip ir visais laikais, kunigai yra ne dėl to, kad jie patys to nori, bet dėl to, kad Kristus to nori ir kad jie yra reikalingi Kristui, kaip jo atstovai, jo įrankiai. Laike ir erdvėje jie vykdo Kristaus uždavinį — gelbsti žmones.

Šventimų Sakramentas

Krikščionybei ėmus plisti Palestinoje, Sirijoje, Mažonoje Azijoje ir graikų bei romėnų valdomuose kraštuose, tuoj buvo paskirti vyresnieji, kurie buvo atsakingi už bendruomenės gyvastumą. Apie tai pasakoja Apaštalų Darbų knyga ir kiti raštai, užsilikę iš pirmųjų krikščionybės

amžių. Čia vyresnieji — dvasininkai yra įvairiai vadinami: perdėtiniais, ganytojais, senesniaisiais, apaštalais, mokytojais, vyskupais ir dar kitokiais vardais, išreiškiančiais autoritetą ir galią veikti Kristaus ir apaštalų vardu. Jie atlikinėjo ganytojiškas pareigas, kaip Kristus ir apaštalai: mokė tikėjimo tiesų bei krikščioniško gyvenimo taisyklių, teikė sakramentus ir atliko liturgines apeigas; nurodė, perspėjo, draudė ir baudė nusikaltusius.

Ne visi bendruomenių vyresnieji turėjo vienodą valdymo galią. Vieni valdė dideles sritis, kaip Timotiejus, kuris gavo nurodymus tiesiog iš šventojo Pauliaus, ir valdė visus Mažosios Azijos tikinčiuosius kartu su jų vyresniaisiais. Panašią galią turėjo ir Titas Kretos salos krikščionių bendruomenėje (plg I Tim 3, 5; Tit 1-2). Kiti rūpinosi mažesnėmis atskirų vietovių bendruomenėmis.

Būtų neįmanoma išnagrinėti visas Šventojo Rašto vietas, kur aprašomi bažnytinės vyresnybės sudarymo atvejai. Tačiau negalima praeiti nepaminėjus dviejų šventojo Pauliaus laiškų Timotiejui. Iš jų matyti, koku būdu būdavo uždedama vadovavimo pareiga žmogui, kurs, mūsiškai tariant, buvo skiriamas vyskupu ar kunigu.

Pirmame laiške skaitome: "Nelaikyk nieku tavyje esančios malonės, kuri tau duota, einant pranašyste, kunigų rankų uždėjimu" (I Tim 4, 14). O antrame laiške: "Dėl tos priežasties aš tau primenu atgaivinti Dievo malonę, esančią tavyje mano rankų uždėjimu" (2 Tim 1, 6-7).

Abiejuose laiškuose šventasis Paulius stengiasi išdėstyti kas žinotina vyskupui. Pirmiausia Apaštalas paskiria Timotiejų savo įpėdiniu, jam perduoda evangeliją ir paveda saugoti mokslą ir dvasinį Kristaus bei apaštalų palikimą. Antrame laiške, šventasis Paulius ypač stengiasi įdiegti Timotiejui atsakingumo jausmą ir aptaria ganytojiškus uždavinius bei darbą. Timotiejaus uždaviniai yra tokie, kaip ir apaštalų: jis turi rūpintis jam pavestąja

Dievo Bažnyčios dalimi (plg 1 Tim 2, 5), nes rankų uždėjimu, tai yra, šventimais, jis atsistojo tų eilėn, kurie girdėjo Kristaus žodžius: "Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu" (Jo 20, 21); siunčiu jus vykdyti mano darbą, vykdyti žmonių išgelbėjimo darbą.

Seniau rankų uždėjimas galėjo daug ką reikšti. Izraelitai rankų uždėjimu laimindavo daiktus bei asmenis; ištiesę rankas ant ligonio galvos, meldavo jam sveikatos; ištiesdavo rankas susitaikindami, ką nors vienas kitam pavesdami, perduodami galias arba suteikdami kam nors teisę atstovauti.

Ypač šios pasutinės rankų uždėjimo reikšmės prigijo Bažnyčioje, kaip sakramento branduolys, kuris su Šventąja Dvasia perduoda visokeriopą galią bei reikalingas malones Bažnyčiai valdyti bei teisę atstovauti Kristui ir būti jo įrankiu žmonių išganymo darbe.

Pauliaus rankų uždėjimu atėjusi malonė pasilieka nuolatos ir pasitarnauja ne tiek Timotiejui, kiek visai krikščionių bendruomenei. Kartą ją gavęs, Timotiejus gali pasitikėti jos pagalba, atlikdamas savo apaštališkąsias, vyskupiškąsias, kunigiškąsias pareigas. Ta pagalba, aišku, bus tuo veiksmingesnė, kuo daugiau pastangų dės jis pats kunigystės malone pasinaudoti.

Šventimų malonės veikimas, sekant šventojo Pauliaus laiško mintimi, pasireiškia trimis kryptimis: padeda nesigėdinti evangelijos, kuri pagonių ir pasaulio išminčiams atrodo kvailystė; kiekvieną kunigišką veiksmą padeda atlikti tikros Dievo ir žmonių meilės dvasioje; ragina neaplenkti išmintingumo ir būti atviram geriems patarimams.

Trumpai tariant, rankų uždėjimu Timotiejus gauna visados jame pasiliekančią malonę, kuri padaro jį tinkamu atlikti kunigiškas pareigas ir suteikia jam reikalingą pagalbą.

Amžiams bėgant, rankų uždėjimas paskendo kitose apeigose, dėl kurių svarbos atsirado įvairių nuomonių. Pijus

MALDOS APAŠTALAVIMO INTENCIJA

Bendrinė intencija

Veiksmingas krikščioniškojo jaunimo apaštalavimas viso jaunimo tarpe

Jokia karta nėra labiau buvusi Kristaus reikalinga, kaip šiandien mūsų jaunesnioji karta. Paskendę pasaulyje, kuris garbina tik medžiagines vertybes ir siekia tik malonumų, daugelis mano, kad Dievas yra nereikalingas arba nieko bendro neturintis su jų gyvenimu. Daugelis nėra niekad pašventę nei laiko, nei pastangų pažinti Kristų ir jo meilės Evangeliją. Daugeliui kitų, ji pažįstančių, reikia pagilinti ir subrandinti turimą juo tikėjimą. Tačiau tik Kristuje gali jaunimas patenkinti savo viltis, atnaujinti jėgas ir rasti tikros ir pilnos laimės.

Bet kaip jaunimą įtikinti šia tiesa. Popiežius Paulius mano, kad geriausiais

būdas būtų pačiais jaunuoliais — pavyzdiniais krikščinimis. Jų uolumas, energija, natūralus kitiems jaunuoliams patrauklumas yra tinkamiausios savybės apaštalavimui jaunimo tarpe.

Šiandien jaunimas daro didelę įtaką moderniajai visuomenei. Ši jo stipri įtaka reikalauja iš jo atitinkamai gyvesnio susidomėjimo Kristaus misitinio kūno augimu žemėje. Jaunimas yra to kūno dalis ir privalo prisidėti prie jo ugdymo ir perdavimo sekančiai kartai daug išaugusio ir pagerinto. Bažnyčios ateitis daug nuo jo priklauso. Senesni žmonės gali jiems pagelbėti šį iššūkį priimti savo maldomis ir paraginimais.

Misijų intencija

Misijų bažnyčioms priklausančių pasauliečių supratimas savo pašaukimo tarnauti

Savo Bažnyčią Kristus įsteigė ne tik airiams, italams arba ispanams, bet viso pasaulio tautoms, nežiūrint kaip primityvūs arba keisti jų papročiai. Kristus suteikė visų kultūrų žmonėms ypatingų talentų, galių ir prigimtų dovanų, kurių pagalba jie gali pažinti jo dievišką garbę. Jis prisunkė jų papročius ypatingais pradais, kurie palengvintų jiems priimti Jėzų Kristų ir jo Evangeliją.

Štai dėl ko yra svarbu, ypač misijose, kuriose dar nebuvo galima išugdyti savų kunigų, kad pasauliečiai suprastų savo atsakomybę ir pareigą ugdyti ir plėsti Bažnyčią tarpe savųjų žmonių, kurie yra jų draugai, kaimynai ir giminės. Šie misijų kraštų pasauliečiai gali įtikinančiai parodyti, kaip krikščionybė gražiai įeina į

XII galutinai nustatė, kad šventimų branduolys, jų esmė, glūdi rankų uždėjime ir šitą apeigą lydinčioje maldoje: "Dieve, pažvelk maloningai į šitą sūnų, kurį pašaukei būti dijakonu (— kunigu — vyskupu); suteik jam malonę, kad pajėgtų atlikti tinkamai ir naudingai savo pareigas".

Ir šiandien, kai vyskupas, kalbėdamas maldą, ištiesia rankas virš šventinamojo galvos, įvyksta tai, kas įvykdavo pirmaisiais amžiais: kunigystės suteikimas. Apaštalų mostą pakartojo jų vietoje stovįs žmogus — vyskupas, o to pasėkoje šventinamasis tampa Kristaus įrankiu ir atstovu, tinkančiu eiti kunigiškas pareigas.

Išėivijos vyskupų laiškas Šv. Kazimiero kolegijos reikalu

Mylimieji mūsų tautiečiai!

Lietuviai yra daug laimėję sukurdami ir išlaikydami išėivijoje savo kultūrinės, tautinės bei religinės organizacijas ir kitokias institucijas. Vienas tokių seniai planuotų, bet tik pokariniu metu realizuotų laimėjimų buvo įsteigimas ir išlaikymas Šv. Kazimiero kolegijos Romoje. Ši kolegija yra ne tik auklėjimo įstaiga, ruošianti kunigus lietuvių sielovadai, bet ir mūsų lietuviškas židinyss Romoje. Ji sudarė sąlygas ir suteikė galimybę daugeliui jaunų lietuvių kunigų pagilinti savo studijas bažnytiniuose Romos universitetuose, įsigyjant akademinis laipsnius. Ji taip pat išauklėjo ir parengė kunigystei penkiasdešimt su viršum kunigų. Jų daugumas šiandien dirba lietuvių sielovadoje net keliuose kontinentuose.

Šv. Kazimiero kolegija, būdama Katalikų Bažnyčios apaštalinio veikimo centre, turi savo reikšmę mokslo bei visos Bažnyčios gyvenime, panašiai, kaip ir kitos šios rūšies tautinės kolegijos. Jau pats faktas, kad ši mūsų įstaiga yra lygiai traktuojama su kitomis, kurios išlaikomos ir remiamos savo krašto vyskupų, mums, lietuviams, yra svarbus tiek tautiniu, tiek ir religiniu požiūriu.

Ankstesnės kartos lietuviai išėiviai buvo duosnūs šią kolegiją kuriant ir iki šiol padėjo

savųjų žmonių psichologiją, kultūrą ir sandarą. Krikštu jie priėmė Kristų. Dabar jie turi kitiems parodyti, kaip jo galybė ir šviesa gali persunkti, perdirbti ir patobulinti visą jų bendruomenę.

Mūsų krikštas padaro mus apaštalais ir Kristaus kunigystės dalininkais. Mums turėtų rūpėti, kad jo naujiena būtų kitų žinoma ir priimta. Ši mėnesį meldžiamės, kad kiekvienas krikščionis, ypač misijų kraštuose, prisiimtų šią pareigą ir garbingai ją vykdytų.

jai išsilaikyti. Pasunkėjus gi ekonominėms sąlygom, tą sunkumą yra pajutusi ir kolegija. Todėl šiuo laišku ir kreipiamės į Jus, Broliai ir Sesės lietuviai. Patys išgyvenę daugelį nepriteklių, bet savo vargu ir darbu sukūrę sau geresnį gyvenimą, Jūs dosniai rėmėt visas lietuvių kultūrinės bei religinės institucijas. Šiuo metu mes prašom Jus padėti išlaikyti Pontifikalinę Lietuvių Šv. Kazimiero Kolegiją Romoje.

Visi gerai suprantam, kad reikia rūpintis išlaikyti kiekvieną lietuvių aukomis įkurtą instituciją. Bet dar labiau tenka susirūpinti, kai esamos institucijos pagrindinis uždavinys pradeda nebepasiekti savo tikslo. Tai gali įvykti ir su mūsų kolegija, jei ji nesulauks naujų Dievo pašauktų lietuvių klierikų ir studentų.

Ne taip seniai pašaukimų į kunigus buvo pakankamai, Seminarijos būdavo perpildytos. Kodėl pašaukimai sumažėjo šiandien? Yra daug įvairių priežasčių, bet gal pati svarbiausioji — tai Vakarų pasaulio ne tiek materialinė, kiek dvasinė krizė. Ji palietė ir mūsų tautiečius, tiek vyresnius, tiek priaugančiąją kartą.

Idealizmo jaunime nestinga. Tačiau tie jaunuoliai, kurie norėtų savo gyvenimą pakreipti kilnesniam tikslui, kartais nesulaukia nei paskatos, nei pritarimo iš savo tėvų, mokytojų ir net ir kai kurių kunigų. Visi dejuojam, kad jau trūksta lietuvių sielovadai jaunų kunigų, o tuo tarpu kai kurios mūsų parapijos nėra niekuo prisidėjusios, kad iš jų pačių parapiečių nors vienas jaunuolis būtų išėjęs į kunigus.

Kristaus žodžiai: „Piūtis didelė, o darbininkų mažai. Melskit piūtis šeiminką, kad siųstų darbininkų į savo piūtį“ (Mat. 9, 37-38). Šis paraginimas tinka mūsų dienoms. Turim ta intencija melstis šeimose, savo parapijose, jaunimo sambūriuose.

Iš kunigiško gyvenimo patirties atvirai Jums sakom, kad kunigo pašaukimo baimė

Seselės Mercedės plunksnos raiziny iš Aleksandro Bida tapybos, vaizduojančios Magdalėną, plaujančią Jėzui kojas.

DU DVASINIŲ BŪTYBIŲ PASAULIAI

A. Diemedis

Ateistai ir materialistai sako, kad nėra dvasinio pasaulio — Dievo, angelų, dangaus, pragaro, nemirtingos sielos — bet taip sakydami jie prieštarauja patys sau, nes nei jie patys iš savęs pasidarė, nei jų tėvai, nei jų protėviai. Ir ant tikinčiųjų ir ant netikinčiųjų Tvėrėjas vienodai leidžia šviesti saulei ir lyti lietui, tuo parodydamas savo

yra labai klaidinga. Kunigo gyvenimas ir veikla teikia daug tokio dvasinio pasitenkinimo ir laimės, kokio nėra pasauliniame gyvenime ir kuriam negali prilygti materialistinio pasaulio teikiami malonumai.

Šiuo laišku savo rūpesčius pasisakom Jums, mylimieji mūsų tautiečiai, norėdami atkreipti Jūsų dėmesį į vienintelę šiuo metu lietuvių seminariją - kolegiją, esančią laisvame pasauly. Ji galės pasiekti savo tikslą tik mūsų visų generacijų lietuvių artimu bendradarbiavimu su šia įstaiga ir jos rėmimu. Būkit tikri, kad, ką darot ar darysit gero šiai mūsų kolegijai, tai darysit visapusiškai gerai visos lietuvių visuomenės. Per jaunus gerus kunigus Dievas atlygins Jums už paramą Pontifikalinei Šv. Kazimiero Lietuvių Kolegijai tokiais būdais, apie kuriuos gal mažai galvojat. Remkim mūsų pačių kūrinį savo pačių visokeriopam gerui.

Dievas telaimina Jus!

Nuoširdžiai Jūsų Kristuje,

P.S. Jaunuoliai ar subrendusieji, jaučią pašaukimą kunigystėn, ir kiti, turį reikalų su kolegija, gali kreiptis į Kolegijos Rektorių: Via Casalmonteferrato 20 — 00182 Roma, Italia.

Vysk. Vincentas Brizgys

Vysk. Antanas Deksnys

1977 gegužės 29.

gailestingumą visiems iki paskirto laiko (Mat. 5,45). Kristus dargi draudė apaštalams išrinkti rauges (netikinčiuosius) iš kviečių (tikinčiųjų), kad nesugadintų derliaus, ir tik piūties metu vienus iš jų surinkti sudeginimui, o kitus į kluoną (Mat. 13,29), ir tai yra aliuzija į Paskutinį Teismą.

Žmogaus gyvenimo tikslas čia žemėje yra gerais darbais ir Dievo valios pildymu pasiekti amžinąją laimę — Dievo regėjimą, arba Dievo karalystę, apie kurią Kristus nuolat yra kalbėjęs.

Pažinti mūsų padėjėjus ir priešus kelyje į Dievo regėjimą, arba beatifinę viziją yra labai svarbu ir būtina. Tam tikslui pasiekti padeda ir ne viena gera knyga. Neseniai tokia knyga mus apdovanojo kun. Jonas Burkus, žinomas įvairių religinių raštų rašytojas, pvz., apie Fatimą, Teresę Neumanaitę ir kita. Naujausioji jo knyga vadinasi „Du dvasinių būtybių pasauliai“. Šioje stambioje, gausia moksliska literatūra paremtoje knygoje autorius mus supažindina su geraisiais angelais, padedančiais mums siekti mūsų amžinojo tikslo, ir su blogaisiais (nupuolusiais), tam tikslui kenkiančiais, trukdančiais.

Knyga supažindina mus su angelų buvimo įrodymais, su jų pavaizdavimu mene ir literatūroje, su įvairiais jų laipsniais, pradedant paprastais angelais ir baigiant kerubinais, Dievo sosto saugotojais, su angelų pareigomis ir su jų pagalba (pvz., angelai sargai). Ne mažiau vietos autorius skiria blogųjų arba nupuolusiųjų angelų veiklai aprašyti, pradedant pirmąja nuodėme ir baigiant pragaro aprašymu. Ypač plačiai aprašyta blogųjų angelų, arba Šėtono pagalbininkų, veikla, tiek ankstesniais, tiek ir ypač mūsų laikais, pradedant nuo gundymų ir apsėdimų ir einant iki „Šėtono karalystės“ plėtimosi mūsų laikais.

Ypač ši knygos dalis, aprašant pačius naujausius įvykius, yra ne tik svarbi, bet ir aktuali, liečianti ne tik mūsų laikus, bet ir ne kartą mus pačius. Ir skaitytojas skaitys ją su dideliu įdomumu, nepaisant, kad nesyk aprašyti pasibaisėtini ir šiurpūs šių dienų įvykiai.

Angelų buvimo įrodymą daug kartų paliudija Šv. Raštas, o ypač Kristaus įsikūnijimo paslaptis, pradėta angelo apreiškimu Nazarete ir baigta angelo paguoda Alyvų darže. Apie angelus plačiai rašė Bažnyčios Tėvai, jų buvimą vaizdingai perteikė meno ir literatūros kūrėjai. Autorius pasipiktinęs tais kai kuriais moderniaisiais teologais, kurie „angelų buvimą norėtų vėčiau laikyti mitu, negu apreiškta tikėjimo tiesa“. Apie angelų tikslą sako: „Angelai, kaip ir žmonės, yra sukurti Dievui garbinti, jį mylėti, jam tarnauti ir žmonėms išganyman vesti“. Žmogui, kaip ir angelams, buvo duotas intelektas (protas) ir valia suprasti tai, kas gera, ir to gėrio siekti. Aukščiausias gėris — Dievo regėjimas arba dangus. „Dangus yra aukščiausios laimės ir pilnutinio džiaugsmo būseną ir vieta, kur palaimintieji angelai ir teisiųjų žmonių vėlės gėrįsi antgamtniu palaimintuoju Dievo

veido arba esmės regėjimu: nei žmogiška akis neregėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, ką begalinis Dievas yra paruošęs jį mylintiems angelams ir žmonėms danguje“ (plg. Kor. 2,9). Tad žmogus labai artimas angelo draugas, o angelas žmogaus padėjėjas kelyje į beatifinę viziją, Dievo regėjimą.

Autorius primena, kad vadinamieji viešpatysčių choro angelai uoliai stengiasi platinėti Dievo karalystę žemėje per misinierius ir vienuolynus. „Juos turime nuolat prašyti, kad katalikų Bažnyčia arba Dievo karalystė žemėje augtų ir klestėtų visose pasaulio šalyse, bet ypač ten yra reikalinga jų pagalba, kur piktosios dvasios įkvėpti valdovai ją žiauriai persekioja ir naikina, uždarydami kunigų seminarias ir vienuolynus. Ypač dažnai turime į juos melstis, jiems pavesdami savo motinos Bažnyčios kunigų ir vienuolių prieauglį mūsų brangioje tėvynėje Lietuvoje, kad jie ten kuo greičiau atgimtų ir, atgavę jėgas, sėtų Evangelijos grūdą mūsų brolių ir seserų širdyse ir jų kasdieniniame gyvenime“ (p. 105-106).

Ne mažiau svarbi angelų sargų rolė mūsų gyvenime. Jie dažnai saugo mus nuo nelaimingų atsitikimų, eismo nelaimių ir kita. „Bet ką angelas gali daryti, kai nesame

Apaštalavimo studijų dalyvės Nek. Prasidėjimo Vienuolyno Putnam, Conn.

malonės stovyje? Jie nori mums padėti, bet yra bejėgiai. Kai negarbiname Dievo, tai siunčiame jo tarnus (angelus) pakuotis" (p. 215).

Svarbu melsti gerųjų angelų pagalbos, bet ne mažiau reikalinga saugotis, kad išvengtume blogųjų angelų daromų kliūčių kely į Dievo regėjimą ir jo palaimą. „Puikybė atvėrė pragaro vartus angelams ir žmonėms, kurie vadovavosi jąja“. Puikybė — tolimas nuo Dievo — yra didžiausia mūsų laiko žmonijos nelaimė. „Non serviam“ (Netarnaui Dievui) pasakė išdidusis angelas, tą pat sako ne kartą ir mūsų dienų išdidusis žmogus, tikėdamas, kad materializmas ar mokslas jį išgelbės, atstos jam tikėjimą.

Šėtono tarnų darbą nesunku pažinti: jie tautų pavergimą vadina laisve bei nepriklausomybe, gašlumą ir paleistuvystę meile ir panašiai. Tai modernieji stabmeldžiai, nes visos didžiosios nuodėmės yra lyg senovės stabų garbinimas. Kaip daug kas jau nebesirūpina, blogųjų dvasių gundomi, „pažaboti kūno geidimus, kad, mažiau valgydami, gerdami, linksmindamiesi, lepindami kūną išvengtų viso pikto, į kurį skatina nepažaboti kūno geiduliai bei pageidimai“ (p. 227).

Ateistai nėra netikintieji — jie irgi tiki į savo dievą, kurs yra Šėtonas. Jau yra net Šėtono garbinimo kultas („sabatinės suėigos bei agapės“), laikomos „juodosios mišios“, teikiami „šėtoniški sakramentai“. Remdamasis literatūra, šiuos faktus autorius plačiai ir pagrįstai aprašo. Stalinas vykęs pažodžiui Lenino su velniu pasirašytą paktą, o Hitleris, priklausęs Šėtono garbintojų grupei, buvęs velnio apsėstas ir, kaip paliudyta, piktoji dvasia dažnai per jį kalbėdavusi.

„Komunizmui įvesti Rusijoje, jos okupuotuose kraštuose ir Kinijoje ir jį išlaikyti per 55 metus kainavo šimtą milijonų gyvybių, neskaitant paskutiniuose karuose žuvusių žmonių, kurie buvo komunizmo plėtimosi aukos Šėtonui“ (p. 384). O Jungtinėse Amerikos Valstybėse „kasmet išžudoma beveik du milijonai negimusių

kūdikų su vyriausybės ir motinų šėtonišku palaiminimu“ (p. 387).

Tai šiurpūs skaičiai ir vaizdai, kuriuos mums autorius pateikia iš istorijos ir tikrovės, dar pridėdamas, kad „daugelio aukštesniųjų mokyklų studentai neapsakomai domisi šėtonizmo klausimais“.

Kalbant apie jaunimą ir auklėjimą, skaitytojam tėvam bus tikrai pravartu sužinoti, kas dabar dedasi šioj srityj, perskaičius autoriaus knygos skyrelį „Auklėjimas be Dievo“.

Šiurpių dalykų mums autorius atskleidžia, kalbėdamas apie Šėtono garbinimo kultą, kurs nėra pasaka, bet tikrovė. Kalifornijoje „jų dalyviai propaguoja ir praktikuoja narkotikus, homoseksualizmą, kerėjimus ir ceremonines žmogų žudystes“ (p. 403).

Šėtono tarnams įtaigojant jau ir žodžiai „katalikas“, „katalikiškas“ ima dingti iš vartosenos, pasitenkinant bendruoju krikščionio vardu. Jiems veikiant imta švęsti ne vardadienis (pagerbti šventajam), bet gimtadienis, — juk svarbiau savo paties gimimas žemei, o ne kokio ten šventojo gimimas dangui. . .

„Ir koks geresnis būdas suklaidinti tikinčiuosius kaip „stebuklais“, k.a. rožinio spalvos pakeitimu, kai iš tikrųjų tai gali būti cheminė reakcija... Dievas juk nedaro stebuklų žmonių smalsumui patenkinti ir laikyti jį žmonių žaislu“ (p. 389). Pagaliau, Šėtono užmačioms veikiant, net į liturgiją braunasi negirdėti dalykai, kaip įtartinai šokiai prie altoriaus, komunijos davimas į ranką ir kita.

Aplamai, knyga „Du dvasinių būtybių pasauliai“ mus privers susimąstyti, kaip mūsų laikais tolstama nuo Dievo regėjimo, nuo dangaus, ir kaip, anot vieno mūsų tautiečio, „žmonės tekini bėga į pragarą“.

J. Burkus, Du dvasinių būtybių pasauliai, 1977 m., „Sūduvos“ leidinys, 809 Ramble St., Hot Springs, Ark., 71901 ir 7414 Dunbarton Ave., Los Angeles, Calif., 90045.

ŽMONIJA FATIMOS ŠVIESOJE

Kun. A. Steigvilas, MIC

Šiomet sukanka 60 metų nuo rusų revoliucijos. Taip pat sukanka 60 metų nuo Marijos pasirodymo Fatimoje.

Ką bendro turi šie du įvykiai? Jie turi labai daug bendro, pažiūrėkim. Marija perspėjo žmoniją, kad jos laukia sunkūs laikai: "Rusija paskleis po visą pasaulį savo klaidas, išprovokuos karus, sumišimus, Bažnyčios ir Šv. Tėvo persekiojimą. Gerieji bus kankinami, Šv. Tėvas turės daug kentėti, ištisos tautos išnyks..."

Pažiūrėkime į pasaulio įvykius po 1917 metų revoliucijos. 1921 m. buvo užimta Mongolija. 1939 m. kilo karas tarp Suomijos ir Rusijos, kuri pasiėmė Kereliją. 1940 m. Rusija užėmė tris Pabaltijo kraštus: Estiją, Latviją ir Lietuvą.

Po karo 1946 m. komunistai įsigalėjo Albanijoje, Bulgarijoje ir Jugoslavijoje. 1947 m. krito Lenkija, Rumunija ir Vengrija; 1948 m. — Čekoslovakija ir Š. Korėja; 1949 m. komunizmo auka tapo milžiniška kinų tauta su 800 milijonais gyventojų. 1954 m. krito Š. Vietnamas, 1959 m. Kuba pateko į komunistų rankas

1975 m. krito Pietų Vietnamas, Kambodija ir Laosas. 1976 m. komunistai įžengė į Afrikos žemyną ir savo rankose jau laiko Etiopiją, Mozambiką ir Angolą, bei ruošiasi užimti Gvinėją ir Ugandą.

Pietų Amerikoje komunistai irgi kelia neramumus ir ruošia sau kelią. Prieš šią organizuotą pasaulinę jėgą yra tikrai vienas atsakymas, duotas prieš 60 metų Fatimoje: gilus tikėjimas, malda, ypač rožančiaus, pasiaukojimas Nekalč. Marijos Širdžiai, sąžiningas pareigų atlikimas.

Tikrai su Dievo pagalba, užtariant Marijai, laimėsime šią kovą prieš raudoną bedievybės slibiną, nes Marija yra pažadėjusi, kad "galutinai mano Nekalč. Širdis triumfuos".

Kad toji pergalė greičiau ateitų turime visi jungtis į bendrą maldą, bendrą darbą, palikdami asmeniškumus ir smulkius mūsų reikalus, bei nesusipratimus, kurie tarnauja tikrai priešui. Tat, visi vieningai eikime su Marija, kad per Jos užtarimą sulauktume galutinės pergalės.

MARIJONŲ BENDRADARBIŲ SEIMAS

V. Rimšelis, MIC

Sekmadienų, gegužės 22 d., Marijonų bendradarbiai buvo susirinkę į penkiasdešimtąjį seimą. Šis jubiliejinis seimas sutampa su arkivyskupo Jurgio Matulaičio mirties sukaktimi. Vienuolyno koplyčioje, dalyvaujant vyriausiam Marijonų vadovui T. Juozapui Sielskiui, jo pavaduotojui Donaldui Petraičiui ir generaliniam tarėjui T. Boleslovui Jakimowicz, — svečiams iš Romos, buvo atnašaujamos 11 val. Šv. Mišios už gyvus ir mirusius bendradarbius. Šv. Mišias koncelebravo T. Provinciolas Juozapas Dambrauskas, namo vyresnysis

kun. Viktoras Rimšelis ir kun. Jonas Karauskas.

Šiai progai pritaikytą pamokslą pasakė kun. V. Rimšelis. Išeidamas iš Kristaus maldos už visus tikinčiuosius, pamokslininkas išryškino mintį, kad visiems mums Kristus pavedė kurti Jo karalystę. Mes tą karalystę kuriame čia žemėje, o visas veikimas po mirties pereina į aną pasaulį. Arkivyskupo Jurgio Matulaičio darbų mirtis nesustabdė. Jo darbai žemėje tęsiami jau 50 metų toliau. Tai yra darbai dėl Dievo garbės. Dievo garbės darbai tikrovėje

atbaigiami sielų išganymu. Pomirtiniame sielų gyvenime turi būti taip pat įvairūs sąjūdžiai, kurie turi tą patį tikslą — Dievo garbę, bet pagal iš Dievo gautą pašaukimą dar šioje žemėje. Iš čia surpantamas ir šventųjų bendravimas, kurį Bažnyčia išpažįsta.

Po pamaldų pietų metu bendradarbius sveikino T. Generolas J. Sielski, vicegenerolas D. Petraitis, T. Povinciolas ir T. B. Jakimowicz. Paskui prasidėjo seimo posėdžiai.

Seimą atidarė apskrities pirmininkė Anastazija Snarskienė. Seimui vadovauti ji pakvietė kun. V. Rimšelj. Prezidiumo vicepirmininkė sutiko būti A. Snarskienė ir F. Dvilaitienė, o sekretore S. Kaulakienė. Mandatų komisiją sudarė Mr. Leo Leone, Mrs. Viki Leone ir Mrs. Natalie Šatūnas. Susirinkimas balsavimo keliu nusprendė pereitų metų seimo protokolo neskaityti.

Sveikinimus raštu atsiuntė St. Pieža ir seserys Pranciškietės. Seserų Kazimieriečių vardu sveikino seimą Ses. Anastazija ir Ses. Leokadija. Ses. Anastazija, pati būdama savo rėmėjų vadovė, kalbėjo su dideliu patyrimu apie bendradarbių veiklą. Seserų Pransiškiečių rėmėjų vardu sveikino seimą Mrs. S. Klatt, paskui M. Srupšienė.

Delegatų buvo iš penkių skyrių. Apie Marquette Parko skyrių pranešimą padarė

Izabelė Gedvilienė, apie Town of Lake — A. Snarskienė, apie Bridgeportą — M. Janavičienė, apie Cicero — F. Dvilaitienė ir apie Brighton Parką — A. Skrebutienė ir M. Pakeltienė. Kun. J. Kardauskas perdavė daugiau sveikinimų raštu, kuriuos gavo draug su aukomis.

Po sveikinimų ir pranešimų apie skyrių veiklą buvo pagerbti ilgamečiai bandradariai. Jiems buvo išdalintos įvairios dovanos.

Išsamų pranešimą apie bendradarbių veikimą padarė apskrities pirmininkė Anastazija Snarskienė. Pranešime pareiškė, kad ji jau per ilgai buvusi pirmininke ir jau nesutinkanti būti renkama pirmininkės pareigoms. Po išdininkės S. Kaulakienės pranešimo sekė apskrities valdybos rinkimų klausimas. Seselei Anastzijai pasiūlius, seimas balsavimo keliu nutarė, kad valdybos rinkimai turi būti ne seimo metu. Tuo būdu pasiliko ta pati valdyba iki poseiminio skyrių susirinkimo, kuris pratomas turėti birželio 1 d.

Po mandatų komisijos pranešimo apie skyrių ir pavienių asmenų aukas seimas buvo uždarytas, T. Provinciolui sukalbėjus maldą. Šių metų seimas iš kovo mėnesio buvo nukeltas į gegužės 22 d. Todėl nors tai jubiliejinis seimas, bet dalyvių buvo mažiau kaip kitais metais.

J. E. Vysk. V. Brizgio 50 metų kunigystės sukakties minėjimas

V. Rimšelis, MIC

Birželio 6 d., Chicagos lietuviai kunigai paminėjo vyskupo Vincento Brizgio kunigystės 50 metų sukaktį. Minėjimas įvyko Šv. Kazimiero seserų vienuolyne. Padėkos Mišias jubilaitas laikė vienuolyno koplyčioje. Su juo drauge koncelebravo marijonų vienuolijos vyr. vadovas kun. J. Sielski, jėzuitų provinciolas kun. L. Zaremba, kun. F. Kelpšas, kun. J. Malin, Kan. P. Juknevičius ir kan. V. Zakarauskas. Mišiose dalyvavo Chicagos arkivyskupas kard. J.

Cody, vysk. A. Deksnys, vysk. N. W. Hayes, vysk. Ch. Salatka. Vėliau atvyko vysk. A. Abramowicz.

Progai pritaikytą pamokslą pasakė vysk. A. Deksnys. Pamokslo mintys buvo apie kenčiančios Bažnyčios ir pavergtos tėvynės vyskupą. Remdamasis Kristaus perspėjimu apie persekiojimus ir apie neapykantą, kurią apaštalai pasaulyje sutiks dėl to, nes ir jų Mokytojas buvo nekenčiamas, pamokslininkas turiningai išryškino, kaip paverg-

Marijonų bendradarbių apskrities valdyba. Iš k. į d.: kun. P. Cibulskis, Fr. Dvilaitienė, A. Snarskienė, kun. J. Kardauskas ir St. Kaulakienė. Nuotr. V. Rimšelio

toje tėvynėje ateistų neteisingi šmeižtai prieš jubiliatą vyskupą eina drauge su Bažnyčios persekiojimu. Šmeižtai ir melas siekia sukurti klaidingą aplinką ir palaužti žmonių dvasią. Tačiau jubilatas nepraradęs nei pusiausvyros, nei iniciatyvos savo darbuose. Jo rūpesčiu lietuviai įrengė Amerikos šventovėje Washington, D.C., Šiluvos Marijos koplyčią, o Romoje Šv. Petro bazilikoje Aušros Vartų koplyčią. Tai yra du paminklai, kurie liudija apie jubilato kūrybingumą ir veiklumą tarp lietuvių už pavergtos tėvynės ribų.

Po Mišių sveikinimo žodį tarė kard. J. Cody. Jis išryškino iš Šv. Rašto paimtą vyriausio kunigo sąvoką, kuri randama laiške žydams, kad kiekvienas vyriausias kunigas imamas iš žmonių tarpo ir skiriamas atstovauti žmonėms pas Dievą. Kardinolas perdavė taip pat sveikinimus ir palaiminimą nuo Šv. Tėvo jubilatui ir visiems, kurie dalyvavo iškilmėse. Popiežius per Chicagos arkivyskupiją atsiuntė vysk. V.

Brizgiui laišką, kuriame su sveikinimais ir linkėjimais yra pabrėžęs, jog žmogui nėra didesnės pasaulyje garbės, kurią suteikia kunigystė, nes Dievo dovana paliečia dvasinį žmogų. Primenama laiške taip pat Kristaus žodžiai apie grūdą, krentantį į žemę ir paskui apmirštantį ir nešantį daug vaisių. Popiežiaus mintis, kad jubilatui reikėjo tarsi numirti savo tėvynei, savo tikintiesiems, savo diecezijai ir dirbti sunkiose gyvenimo aplinkybėse, besirūpinant lietuvių sielovada išeivijoje.

Po bažnytinių apeigų buvo vaišės, kuriose dalyvavo daugiau kaip 70 kunigų. Prie stalo sveikino tikrai kard. J. Cody. Garbingasis jubilatas nuoširdžiai dėkojo visų pirma kardinolui, kunigams lietuviams ir nelietuviams, su kuriais teko jam susitikti, ir ypač seselėms, kurių globoje jis ilgus metus gyvena. Prisiminė, kaip ir kodėl teko jam apsigyventi Chicagoje. Tai buvo Šv. Sosto planas, kurį kard. S. Strich maloniai sutiko.

IŠ RELIGINIO GYVENIMO

Londonas. — Britų katalikų savaitraštis „The Catholic Herald“ skelbia Gallupo instituto anketos duomenis. Įdomu, kad į klausimą, kokių Mišių nori tikintieji, anglų kalba, nori tik 40 proc., lotynų kalba, bet pagal naują liturgiją 4 proc., o lotynų sena liturgija (Tridento) — 25 proc. Neapsisprendusių 31 proc.

Londonas. — Kova už žmogaus teisių apsaugojimą yra vienas svarbiausių dabartinio laiko uždavinių, — pažymėjo Westminsterio katalikų arkivyskupas Basil Hume, kalbėdamas Britanijos krikščioniškųjų Bažnyčių Tarybos susirinkime. Jis paragino krikščionis vieningai veikti, ginant žmogaus teises visur, kur jos tebėra pažeidžiamos.

Arkivyskupas pažymėjo, jog šiuolaikiniame pasaulyje yra vis labiau jaučiamas tikėjimo tikrovės ilgesys, daugelis ženklių liudija, jog žmonija trokšta konkrečiais darbais priartėti prie Dievo.

Zagrebas. — Jugoslavijos katalikų vyskupai nutarė, kad krašto kunigų seminarijose teologijos kursai būtų prailginti vieneriais metais. Aptarė jaunimo religinio auklėjimo problemą, kuri yra ypač aktuali dabartiniu metu, kai valstybinėse mokyklose draudžiama dėstyti religiją. Vasaros mėnesiais vaikams bus rengiamos katekizmo pamokos.

Varšuva. — Į Varšuvą atvyko apaštališkasis nuncijus nepaprastiem reikalams arkivyskupas Luigi Poggi. Poggi, kuris vadovauja Vatikano delegacijai, palaikančiai nuolatinį darbo ryšius su Lenkijos vyriausybe, numato išbūti apie tris savaites. Birželio 9 arkivyskupas Varšuvoje dalyvavo didingoje Kristaus Kūno šventės procesijoje. Susitiko ir su Lenkijos vyriausybės atstovais.

Washingtonas. — Amerikoje yra 334 vyskupai ir daugiau negu 58 tūkstančiai kunigų. Seserų vienuolių yra daugiau negu 130 tūkstančių. Veikia daugiau negu 10 tūkstančių katalikiškų mokyklų, kolegijų, universitetų ir kunigų seminarijų. Didžiausioji, Chicagos, arkivyskupija turi du su puse milijono tikinčiųjų.

Vatikanas. — Tikėjimas į Kristų ateina žmonėms per Bažnyčios mokomąją autoritetą — pareiškė Paulius VI bendrosios audiencijos metu. Tai esanti išorinė ir socialinė perteikimo priemonė, kurioje veikia Šv. Dvasia. Bažnyčia savo autentišku mokymu teikia mums tikėjimą. Modernūs mintytojai, pasak popiežiaus, žodį „tikėjimas“ padarė tolygiu abejonei ir vidiniam nerimui. Jis pagyrė protestantus už žodžio „tikėjimas“ rehabilitavimą iki religinio įsitikinimo laipsnio. Tačiau ir toks tikėjimas, išsprūdęs iš autoritetingo Katalikų Bažnyčios šimtmečio mokymo, prie ko gi veda? Jis tampa subjektyvia nuomone be jokio aukštesnio autoriteto. Tai bandymas bėgti į neaiškų pliuralizmą. Toks tikėjimas po kurio laiko tampa nominaliniu ir tiek lanksčiu, kad prisitaiko viskam be jokio reikalo. Tikėjimas, kuris nėra atremtas į Katalikų Bažnyčios mokymą, pasak Pauliaus VI, nebėra tas dieviškasis turtas, už kurį daugelis didvyrių savo gyvybes aukojo, taipgi nėra nė toji krikščioniškojo gyvenimo aušra, skelbianti dieviškosios tiesos šviesą, kuria remiasi moralinis ir intelektualinis žmogaus gyvenimas.

New Yorkas. — Vengrijoje Katalikų Bažnyčia vargsta ir toliau, nežiūrint Vatikano susitarimų su komunistine valdžia. Tai pareiškė Vengrų Katalikų Kunigų Draugijos JAV-se pirm. kun. Julian

Fuzer, OFM, komentuodamas V. Europos vengrų kunigų parašytąjį memorandumą. Pastarasis buvo parašytas ryšium su kard. Laszlo Lekai ir 11 kitų vyskupų iš Vengrijos apsilankymu Vatikane. Pasak memorandumo, Vatikanas paskyrė Lazlo Lekai, buvusį kard. Mindszenty sekretorių, Vengrijos primu ir Esztergom arkivyskupu, tikėdamasis sąlygų pagerėjimo tikintiesiems Vengrijoje. Pasirodo, viskas vyksta priešingai. Vatikanas ir dabar negali vyskupais skirti asmenų, kurie nepatinka Vengrijos valdžiai. Kiekvienos vyskupijos kurijos tarnautojai — generalvikarai, kancleriai, vyskupų sekretoriai — parenkami iš "taikos kunigų" tarpo. Nei kardinolas, nei vyskupai negali laisvai rašyti savo ganytojiškų laiškų be partijos cenzūros. Nė vienas vyskupas negali turėti privataus pasimatymo su kuriuo nors savo kunigu be partijos paskirto patikėtinio dalyvavimo. Vyskupas, keldamas kunigą iš vienos vietos į kitą, turi gauti sekretoriaus švietimo reikalams pritarimą. Visokiais spaudimais valdžiai jau pavyko mokyklose visas tikybos pamokas panaikinti. Nuo 1975 m., komunistų valdžios per vyskopus išleistu potvarkiu, kunigai gali vaikus mokyti tikėjimo šventovėse tik po 2 valandas savaitėje ir tik po dvi grupes parapijoje, nežiūrint kiek vaikų ir kokio amžiaus jie būtų. Visi, einantieji į šias pamokas, turi registruotis miesto taryboje. Kiekvienoje pamokoje turi dalyvauti ir komunistinės valdžios atstovas. Tokie dalykai iššaukia kunigų bei tikinčiųjų nepasitenkinimą vyskupais, kurie savo pareiškimais tokias taisykles patvirtina. Šiuo reikalu susirūpinimą išreiškė ir popiežius savo pasimatyme su Vengrijos vyskupais.

Chicaga. — Vieša deklaracija apie marksistinio komunizmo žalą bei klaidas bus parašyta visų JAV vyskupų vardu. Tam pritarė visi vyskupai savo pusmetiniame suvažiavime. Reikalą iškėlė arkiv. Philip Hannan iš New Orleans, nurodydamas, kad visi popiežiai nuo Pijaus XI laikų vadino komunizmą didžiausia mūsų laikų klaida.

Jis taipgi priminė Pauliaus VI žodžius, jog komunizmas atnešęs ne laisvę, o bedievybę, kuri bando užgesinti Gyvojo Dievo šviesą. Arkivyskupui labai smarkiai pritarė ukrainietis vysk. Basil Losten. Jis atkreipė vyskupų dėmesį ir į tai, kad Katalikų Bažnyčia yra komunistų infiltruojama ir kad jau dabar kai kurie Bažnyčios pareigūnai bei seminarijų dėstytojai yra persisunkę komunizmu.

Lawrence. — Kun. Alfonsas Jansonis, nuo 1970m. klebonavęs lietuvių Šv. Pranciškaus parapijoje, Lawrence, Mass., sveikatos sumetimais atsisakė nuo einamų pareigų, bet dar pasiliko vietoje, kol bus paskirtas naujas klebonas.

Stuttgartas. — Vokietijos kunigų vienybės susirinkime Stuttgarte išrinkta nauja valdyba: pirm. — kun. K. Senkus, sekr. — kun. Br. Liubinas, išd. — tėv. A. Bernatonis, O.F.M. Cap. Šiuo metu Vokietijoje vokiečių parapijose dirba 10 lietuvių kunigų, o tarp lietuvių — 9 lietuviai kunigai.

Cicero. — Kun. Ričardas Saudis, apie 10 metų savanoriškai dirbęs Alaskoje, bet priklausęs Chicagos arkivyskupijai, vėl grįžo Chicagon ir įsijungė į Šv. Antano lietuvių parapiją, Cicero. Anksčiau jis yra darbavęs Visų Šventų ir Šv. Antano lietuvių parapijose.

Praha. — Čekoslovakijos disidentai valdžiai įteikė memorandumą apie tikėjimo persekiojimą. Reikalaujama, kad valstybės nesikištų į tikinčiųjų reikalus, lygiai, kaip tikinčiųjų bendruomenės nesikiša į tai, kas yra valdžios kompetencijoj. Priemena Helsinkį, Žmogaus teisių deklaraciją ir kitus iškilmingus įsipareigojimus.

Memorandumo nuorašas pateko ir į Vakarų.

Montana. — Kun. dr. Jonas Patašius balandžio 4 mirė Great Falls, Montanoj. Velionis buvo gimęs 1913 gruodžio 13, kunigu įšventintas 1937 gruodžio 13, kunigu įšventintas 1937 birželio 13. Priklausė Vilkaviškio vyskupijai. 1950 Romoj gavo

teologijos daktaro laipsnį ir netrukus išvyko į JAV. Apsistojęs Great Falls, Montanoj, dirbo kurioj, pastoracijoje, dėstė kunigų seminarijoj.

Vatikanas. — Pirmosios Komunijos ir Atgailos Sakramento reikalu ketverių metų laikotarpyje išleistas antras dokumentas. Dokumentą pasirašė Sakramentų ir liturgijos kongregacijos prefektas kard. James Knox ir dvasiškių kongregacijos prefektas kard. John Wright. Dokumentas pakartoja, kad vaikai turi priimti Atgailos sakramentą, prieš priimdami pirmąją Komuniją. Kadangi po 1973 m. panašaus pareiškimo kai kuriuose katechitiniuose centruose ir toliau liko abejonių šiuo klausimu, tai dabar norima jas išsklaidyti. Dokumente nurodomas šv. Pauliaus perspėjimas peržvelgti savo sąžinę prieš Eucharistijos priėmimą. Tačiau dažnai, pasak dokumento, vaikas negali pats vienas tinkamai savo sąžinės patikrinti. Tai jis gali lengviau ir teisingiau atlikti atėjęs pas kunigą išpažinties. Katalikų Bažnyčios teisė, be to, pripažįsta kunigui pareigą spręsti ar vaikas yra tinkamai nusiteikęs priimti Komuniją. To sprendimo kunigas negalėtų tinkamai padaryti, jei vaikas neateitų išpažinties prieš Komuniją. Be to, įsitikinimas, kad reikia didelio savyje tyrumo priimant Komuniją, bus tik tada tinkamai visam žmogaus gyvenimui įskiepytas, kai vaikas nuo savo pirmosios Komunijos tai jaus priimdamas Atgailos sakramentą. Atmetantieji Atgailos sakramentą prieš pirmąją Komuniją bandė įrodinėti, kad vaikas tuo metu nėra pajėgus sunkiai nusidėti, bet pakankamai supranta Eucharistijos reikšmę. Dokumente į tai atsakoma, jog nuodėmės ir Eucharistijos reikšmių supratimo metas pas vaiką yra tas pats, t.y. kai vaikas ima protauti, maždaug apie septintuosius savo amžiaus metus. Priešai prie dokumento dar priduriama, kad visur vaikams Atgailos sakramentas turi būti teikiamas prieš pirmąją Komuniją, nežiūrint to, kad kai kur buvo įvestas priešingas paprotys.

Santiago. — Santiago arkivyskupija Čilėje pareiškė atsisakysianti sovietų pinigų, kurie jai būtų teikiami per komunistinę Lenino taikos premiją, paskirtą komunistų vadui Luis Corvalan. Arkivyskupija tą pareiškimą padarė sužinojusi, jog tos premijos pinigus Luis Corvalan rengiasi įteikti arkivyskupijos Solidarumo vikariatui. Pasak arkivyskupijos atstovo, tokių pinigų priėmimas būtų nesuderinamas su Evangelijos dvasia. Solidarumo vikariatas yra arkivyskupijos organas, kuris teikia ekonominę bei teisinę pagalbą komunistams kaliniams bei jų šeimoms po komunistinės valdžios žlugimo Čilėje.

ACCRA. — Afrikos vyskupai savo suvažiavime Ganos valstybėje bendru atsisaukimu pasmerkė žmogaus teisių pažeidimus Afrikos žemyne. Jie išreiškė pasipiktinimą naujų smurtų banga prieš asmenis bei tautas, kuri reiškiasi įkalinimais be apkaltinimo, brutalumu, fiziniu bei psichologiniu kankinimu ir žudymu. Jie taipgi pasisakė prieš neafrikietišų valstybių naudojamas naujas ideologinio kolonizmo formas Afrikoje. Esą užsienio valstybės dabar vykdo Afrikoje ideologinę rekolonizavimo politiką, paremtą komerciniais bei kariniais metodais. Visa tai neleidžia afrikiečiams, kurie turi įgimtą norą tartis ir bendradarbiauti vieni su kitais, plėsti savo kraštų gerovę. Jeigu pašaliniai kraštai paliktų Afriką ramybėje, ji savo rūpesčius pati susitvarkytų.

Vatikanas. — Vatikanas pakartotinai perspėjo arkiv. Lefebvre, kad jis nešventintų naujų kunigų. Jeigu tai darytų, atsidurtų labai pavojingoje padėtyje, vedančioje į atsiskyrimą nuo Katalikų Bažnyčios. Vatikano atstovas spaudai kun. Romeo Pancirolo pareiškė, kad numatytaisiais kunigų šventinimais birželio 29 d. Šveicarijoje arkivyskupas nusižengtų viešam ir formaliam popiežiaus draudimui ir atmestų 1976 m. liepos 22 d. popiežiaus paskirtą suspendavimą. Kun. Panciroli patvirtino, kad arkiv. Lefebvre gegužės 10-

11 d. buvo susitikęs su dviem Vatikano teologais — kun. Edouard Dranis, SJ, ir kun. Benoit Duroux, OP. Po susitikimo arkivyskupas pakartojo tą pačią II Vatikano kritiką, o tiek Vatikano, tiek arkivyskupo šalininkų šaltiniai patvirtino, kad jokio susitarimo nepasiekta. Paskutiniu metu jis pareiškė, kad tikrai teiks Kunigystės šventimus birželio 29 d., tačiau atmetė mintį bet kada konsekruoti vyskupą be Vatikano leidimo. Vyskupo konsekravimas be Vatikano leidimo būtų laikomas jau tikru skilimu.

Paryžius. — Arkiv. Marcel Lefebvre šiomis dienomis suteikė Sutvirtinimo sakramentą 150 vaikų Paryžiuje, Šv. Nikalojaus šventovėje. Šventovėn, kuri yra tradacionalistų rankose, susirinko per 3.000 žmonių ir todėl dalis net turėjo stovėti gatvėje. Jų tarpe buvo ir būrys vokiečių iš Koelno bei Ruhro apylinkių. Keturi vokietukai buvo sutvirtinamųjų skaičiuje. Arkivyskupas apeigų metu užtikrino Sutvirtinimą priimančiuosius, kad tas sakramentas jo vyskupiška galia, nežiūrint ką kiti sakytų. Jis jiems pareiškė, kad jie yra ateities Katalikų Bažnyčia ir kad Katalikų Bažnyčia niekad nežus. Tikėjimas, kurį jie pašaukti išpažinti, yra katekizme, kurį išmoko. Ten jie išmoko, kad yra angelai, kai tuo tarpu daugely vietų kitiems vaikams aiškinama, jog tai viduramžių išmisas. Arkivyskupas net perspėjo, kad daugelis jų gali būti pašaukti ateityje aukoti savo gyvybes už tikėjimą, kurį katekizme mokėsi.

Vatikanas. — Birželio 19 dieną, iš Amerikos į Romą atvyko daugiau negu dvidešimt tūkstančių maldininkų. Jie dalyvavo buvusio Filadelfijos vyskupo, Jono Nepemuko Neumann, šventuoju paskelbimo iškilmėse. Buvo ypač daug čekų ir slovakų kilmės amerikiečių, nes Neumann buvo čekų kilmės. Atvyko taip pat gausi Amerikos lietuvių maldininkų grupė, kuriai vadovavo vyskupas Vincentas Brizgys.

Krokuva. — Krokuvos arkivyskupas kardinolas Wojtyla vėl griežtai pasmerkė Lenkijoje tikinčiųjų atžvilgiu vykdomą

diskriminaciją. Kalbėdamas Wavelio katedroje, Wojtyla sugrįžo prie religinės laisvės apsaugojimo temos, pažymėdamas, jog kiekvienam žmogui priklauso neliečiama teisė siekti tiesos, kuri veda į Dievą ir suteikia žmogaus gyvenimui tikrąją prasmę. Arkivyskupas taip pat pasmerkė ateistų užmojus išstumti religiją iš viešojo gyvenimo, visiškai neatsižvelgiant į daugumos krašto piliečių religinius įsitikinimus ir tuo pačiu paneigiant jiems teisę tuos savo įsitikinimus viešai išreikšti. Valdžios pareiga yra užtikrinti ir apsaugoti piliečių ir visos tautos pagrindines ir neliečiamas teises bei laisvę.

Pinehaven, N.M. — Birželio 16 d. vakare po ilgokos ir sunkios ligos mirė kun. Justinas Klumbis, buvęs vietos indėnų misionierius. Buvo palaidotas Pinehaven birželio 20 d. Jo palaikai buvo nuvežti į jo įsteigtą Good Shepherd misiją netoli Gallup, N.M.

Velionis buvo gimęs 1912 m. kovo 12 d. Švėkšnoje, Tauragės apskr. Kunigu įšventintas 1939 m. birželio 3 d. Kaune. Atvykęs į JAV, beveik visą laiką darbavosi New Mexico valstijoje kaip asistentas, klebonas ir indėnų misionierius. Liko šiame krašte jo brolis kun. Romanas ir būrelis giminių.

Viena. — Vienos universiteto katalikų teologijos fakultetą šiais mokslo metais lanko daugiau negu tūkstantis studentų. Tokio didelio studentų skaičiaus teologijos fakultete seniai nebuvo. Didžiausią teologijos studentų dalį sudaro pasauliečiai. Tiksliai 127 studentai ruošiasi kunigystei arba vienuoliniam gyvenimui.

Santiago. — “Katalikų Bažnyčia Čilėje nuoširdžiai rūpinasi visais dėl įvairių priežasčių dabar kenčiančiais šio krašto piliečiais, trokšta jiems padėti jų varguose, būdama įsitikinusi, kad tiksliai meilėje ir tarpusavio susipratime galima išspręsti dabartinės Čilės problemas”, — pažymėjo Santiago arkivyskupas kardinolas Silva Henriquez, kalbėdamas vadinamo “Solidarumo Vikariato” įsteigimo metinių

iškilmėse. Prieš vienerius metus Čilėje įsteigtas "Solidarumo Vikariatas" ypač rūpinasi politiniais belaisviais, teikia pagalbą bedarbiams, išlaiko daugiau negu tris šimtus vaikų maitinimo centrų. "Katalikų Bažnyčia Čilėje", — pažymėjo kardinolas, būdama ištikima krikščioniškajam humanizmui, kovoja prieš neteisingumą, priespaudą, kitaip galvojančiųjų persekiojimą. Kovodama už pagrindines žmogaus teises bei laisves, Bažnyčia ir sau reikalauja teisės laisvai perteikti žmonėms krikščioniškąjį mokslą, ugdyti visuomenėje dvasines vertybes, tuo būdu kuriant savitarpio solidarumą ir meilę pagrįstą bendruomeninę santvarką.

Madridas. — Daugiau negu devyniasdešimt procentų šeimų tėvų Ispanijoje nori, kad jų vaikai mokyklose būtų krikščioniškai auklėjami ir krašto mokyklose vaikai būtų mokomi religinių tiesų.

Maskva. — Rusų stačiatikių kunigas Gleb Yakunin įteikė Vakarų laikraštininkams Maskvoje pareiškimą, kuriame atkreipia dėmesį į sovietų valdžios pastaruoju metu sustiprintą kovą prieš įvairių religinių bendruomenių tikinčiuosius. Yakunin, kuris yra įsteigęs Maskvoje veikiantį tikinčiųjų teisėms ginti krikščionių komitetą, viešame pareiškime pažymi, jog kova prieš religines bendruomenes paaštrėjo ryšium su Sovietų Sąjungoje plintančiu religiniu atgimimu.

Kunigo Yakunin veiklą už tikinčiųjų teises griežtai pasmerkė laikraštis "Literaturnaja Gazeta", apkaltindamas jį sovietinės sistemos šmeižimu. Atsakydamas į šiuos kaltinimus, kun. Yakunin pažymėjo, jog panašūs sovietų spaudos puolimai yra paprastai nukreipti prieš tuos asmenis, kuriuos valdžia numato suimti.

Fatima. — Šiomet suėjo 60 metų, kai šioj vietoj pirmą kartą pasirodė Švč. Motina Marija. Į sukaktuves suvažiavo maldininkų iš viso pasaulio. Kelių šimtų amerikiečių grupei vadovavo kardinolas Humberto Madeiros.

Vatikanas. — Popiežių Paulių VI Vatikane aplankė Vakarų Vokietijos karinės aviacijos generalinio štabo karininkų mokyklos auklėtinių grupė. Būsimiems karininkams tartame žodyje, popiežius priminė, jog kariškių uždavinys dabartiniais laikais yra tarnauti taikai, ją saugoti nuo gresiančių pavojų, drauge nurodydamas, kaip turi būti kuriame krikščioniškoji taika. Be Dievo pagalbos žmonija nėra pajėgi sukurti pasaulyje pastovios taikos. Kristus yra nurodęs, jog tikrosios taikos pagrindas yra žmogaus vidinė taika, kurią žmogaus dvasioje ir širdyje ugdo meilę įkvepiantis, gilus, nenutrūkstamas žmogaus ryšys su savo Kūrėju — Dievu.

Muenchenas. — Dešimtys tūkstančių kunigų bei tikinčiųjų buvo nužudyti už tikėjimą Sovietų Sąjungoje, teigia kard. Hoffner savo ganytojiškame laiške. Iš 79,767 šventovių Rusijoje 1914 m. buvo likę tik 7,500 1973 m. Maskvoje veikia tik 26 ortodoksų šventovės, kurios yra rodomos turistams, pabrėžiant tikėjimo "laisvę". Iš 57 ortodoksų seminarijų liko tik 3. Iš daugelio katalikų kunigų seminarijų Rusijoje, Estijoje, Latvijoje ir Lietuvoje tik viena yra likusi Lietuvoje. Kardinolas siūlo tris būdus pagelbėti persekiojamiems broliams. Pirmą, prisidėti prie viešosios nuomonės sudarymo — krikščionių persekiojimą vadinti persekiojimu, neteisybę — neteisybe. Viešoji nuomonė turi savo svorį bei įtaką persekiotojams. Antra — nepamiršti persekiojamosios Bažnyčios, kentėti su ja. Vienas slovakas vyskupas, praleidęs ilgus metus komunistų kalėjimuose, taip išsireiškęs kardinolui: "Kodėl mes garbinam pirmųjų krikščionių amžių kankinius, o pamirštame 20-tojo amžiaus kankinius?" Anot kardinolo, mes klaidingai persekiojamuosius vadiname "Tylinčiąja Bažnyčia". Iš tikro ji ji yra mūsų pagalbos "Šaukianti Bažnyčia". Mes esame "Tylinčiai Bažnyčia", juos užmiršdami. Trečia, reikia melstis už persekiojamuosius ir už jų persekiotojus, kad pastarieji iš saulų pavirstų pauliais.

Mūsų mirusieji

MARIJONŲ BENDRADARBIAI, GARBĖS IR AMŽINIEJI NARIAI:

Cinikas Stasys, Chicago
 Barcius Kazimieras ir Ona, Philadelphia
 Zuris Helen, Chicago, mirė 1977.5.15
 Masiliunas Karolina, Chicago, mirė 1977.5.20
 Girdvainienė Ona, Chicago, mirė 1977.5.25
 Kardinskas J., Chicago, mirė 1977.5.19
 Mackai Petras ir Elzbieta
 Cibirai Matas ir Barbora
 Darwin Robert ir Andrew
 Leone Jonas
 Martinkenas Silvestras
 Vienžindžiai Jonas ir Antanina
 Zokų ir Pakelčių šeimų mirusieji
 Waskis Pranas ir Monika
 Kalasinskaitė Agnieška, Lemont mirė 1977.6.4.

Už kiekvieną čią suminėtą narį bus aukojamos dvejios šv. Mišios.
 Pavesdami mirusiųjų vėles Dievo gailestingumui, bendradarbiai teiksis
 sukalbėti už kiekvieną jų rožančiaus dalį.

Tegul ilsisi mirusieji Viešpats ramybėje!

Laivui — aukos

Po 30 dol. — D. Burkwit.
 Po 20 dol. — Rev. Anthony Kardas.
 Po 5 dol. — Zuzana Gricius, Ona
 Sumskis, B. Valantis.
 Po 4 dol. — Salome Moceyunas.
 Po 2 dol. — Marijona Marma.
 Po 1 dol. — Catherine Marshall, K.
 Puskepalaitis.

28
MR. POVILAS GAUCYS CORESP.
3222 W. MARQUETTE RD.
CHICAGO, IL 60629

**Daugeliui yra neatrasta tiesa,
kad džiaugsmą mums teikia**

M Ą S T Y M A S

Nuo mąstymo priklauso žymia dalimi ar mes gyvenimo įvykiais džiaugiamės ar dėl jų liūdime.

Geroje mąstysenoje net nelaimės neįstengia žmogaus gyvenimo sužlugdyti.

Žmogus yra mąstanti būtybė.

Geriausia mąstymo priemonė yra

GYVOJI DVASIA

Šiose knygose yra pateiktas platus mąstymas kiekvienai metų dienai; kiekvienai dienai vis kitoks. Tai yra milžiniškas

KUNIGO JUOZO VAITKEVIČIAUS, MIC

viso gyvenimo kūrinys.

Retai kuri kalba turi tokį platų ir išsamų mąstymų rinkinį kaip šis.

Šie mąstymai yra išleisti keturiuose stambiuose, kietai įrištuose tomuose iš viso sudarydami apie 1700 puslapių.

Jie kainuoja atskirai po 5 dol., iš viso 20 dolerių.

"Laivo" skaitytojams, imantiems visas keturias knygas, jos kainuos tik 12 dol.

Knygas galima gauti "Drauge".

Kiekviena diena praleista su Vaitkevičiaus mąstymu suteiks Jums daug stiprybės ir ramaus džiaugsmo.